

ПРИНЦИП НАЦІОНАЛЬНОЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ В АНТИКРИЗОВІЙ СТРАТЕГІЇ УКРАЇНИ

Таврійський державний агротехнологічний університет

Антикризова стратегія держави на внутрішньому і зовнішньому ринках полягає в зміцненні та розширенні позицій при реалізації національних товарів і послуг за рахунок підвищення її конкурентоспроможності, розвитку сервісного обслуговування, вдосконалення системи продажу. Це буде сприяти прийняттю вітчизняними виробниками заходів щодо забезпечення стійкості цін на реалізовані товари і послуги, у тому числі шляхом зниження витрат, розвитку коопераційних зв'язків з постачальниками матеріалів і комплектуючих виробів.

Властивість макроконкурентоспроможності, що виникає в результаті взаємодії економічних і політичних чинників не є іманентнохарактерним явищем для економіки країни. Економічні чинники об'єктивно визначаються рівнем технології, наявністю та якістю людських, природних та інших ресурсів і не можуть бути змінені в короткі терміни. Політичні фактори, які вбудовуються в антикризову стратегію уряду країни, певною мірою суб'єктивні і можуть бути змінені в широких межах з метою досягнення взаємодії виходячи зі стану економічних чинників конкурентоспроможності економіки. Таким чином, імпульс для досягнення і підвищення конкурентоспроможності національної економіки та забезпечення її безпеки має виходити від уряду нашої країни. На макроекономічному рівні головна мета державного регулювання конкурентоспроможності економіки полягає у створенні сприятливих умов для випереджаючого розвитку вітчизняних галузей технологічного сектора, що разом з отриманням інтелектуальної ренти у зовнішньоекономічних відносинах має змінити галузеві пропорції ВВП України. Це обумовлює необхідність рішення задачі масштабного залучення інвестицій у високотехнологічні галузі економіки і, як результат, активізації інноваційної діяльності в цілому в країні. Відмова уряду від багатьох економічних функцій, зокрема, приватизація паливно-енергетичного комплексу та лібералізація зовнішньоекономічної діяльності в умовах кратного розриву між рівнем цін на енергоносії в Україні і в світі привели до занепаду вітчизняної обробної промисловості, зробивши інвестування в неї неефективним. У свою чергу зниження ефективності виробництва в обробній промисловості посилювало інвестиційну привабливість добувної промисловості, збільшуючи природну ренту, яка практично повністю опинилася в руках приватного капіталу. Успішна реалізація стратегії національної конкурентоспроможності, важливою складовою частиною якої є цільові програми, вимагає певні інституційні перетворення. На наш погляд, для виявлення перспективних напрямків, визначення стратегії і тактики, координації дій уряду і підприємців, моніторингу конкурентоспроможності і економіки України на різних ринках необхідно передбачити в структурі уряду Національне агентство конкурентоспроможності економіки. Виходячи з інтересів національної конкурентоспроможності, держава має повністю забезпечити попит на продукцію вітчизняних виробників. В даному випадку достатньо відмовитися від надання митних і податкових пільг іноземним конкурентам вітчизняних автомобілебудівників і вітчизняний ринок буде практично недоступний закордонним компаніям, що саме по собі зрозуміло тільки великими лобістськими можливостями даних концернів. Таким чином, принцип національної конкурентоспроможності в антикризовій стратегії України дасть змогу синхронізувати зусилля держави та приватного сектору, що спрямовані на інноваційний економічний розвиток, який є найважливішим чинником добробуту нації.

Література:

1. Застрожнікова І. В. Засади формування механізмів державного регулювання сільського господарства / І. В. Застрожнікова // Інвестиції: практика та досвід. – 2010. – № 7. – С. 87 – 90.
2. Застрожнікова І. В. Підвищення ефективності державного регулювання сільського господарства України: дис. ... канд. наук з держ. управ: ління. – К., 2011. – 187 с.
3. Олексенко Р. І. Політика забезпечення конкурентоспроможності України на світовому продовольчому ринку в умовах глобалізації: тенденції та перспективи / Р. І. Олексенко. – Мелітополь: Колор Принт, 2011. – 200 с.
4. Ортіна Г. В. Вплив інтеграційних відносин на формування стратегії розвитку реального сектора економіки / Г. В. Ортіна // Європейський вектор економічного розвитку. Економічні науки. – 2014. – № 1. – С. 129 – 134. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/ever2014116>.
5. Ортіна Г. В. Методологічні концепції визначення стратегічного управління підприємством / Г. В. Ортіна // Ефективна економіка. – Електронне наукове фахове видання. Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=197>.
6. Ортіна Г. В. Антикризовий потенціал реального сектора економіки / Г. В. Ортіна // Інвестиції: практика та досвід. – 2013. – № 18. – С. 81 – 84.
7. Ортіна Г. В. Стратегія антикризового регулювання реального сектору економіки / Г. В. Ортіна // Економіка та держава. – 2015. – № 8. – С. 13 – 16.